

РЕШЕНИЕ

№ 33429

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6401** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.75,ал.1,т.2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. Х. Б.- непридружен непълнолетен гражданин на С. срещу Решение №3675/03.06.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Х. Б.- непридружен непълнолетен - гражданин на С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че при издаването на решението,административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като в него са изложени формални съображения и по същество представляват липса на мотиви, като в хода на производството се е опитал подробно да изясни причините, поради които е напуснал С. и неправилно административният орган е приел, че не е налице основателен страх от преследване, не е налице вътрешен въоръжен конфликт и е нарушена нормата на чл.75,ал.от ЗУБ и не са изложени съждения относно сигурността в страната на произход, както и не е изследвана обстановката в територията, от която идва и за информацията, която съществува и ако се завърне ще бъде подложен на преследване, и ноторно известно е, че обстановката в С. е несигурна и нестабилна. Посочва се още, че не е обсъдено обстоятелството, че оспорващият е дете и не е обсъден най-добрият интерес на детето. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Х. Х. Б. редовно и своевременно призован не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат С. определен от САК за

процесуален представител по реда на чл.25 от ЗПП до приключване на производството пред всички съдебни инстанции.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован не изпраща представител, но от процесуалния представител на същия юрисконсулт К. е постъпила писмена защита, в която изразява Становище за неоснователност на подадената жалба.

Дирекция „Социално подпомагане“- К. село , отдел „Закрила на детето, редовно и своевременно призована не изпраща представител, но е постъпил Социален доклад.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 04.09.2024 година оспорващият депозирал Молба до ДАБ, с която поискал да му бъде предоставена закрила.

След регистриране на молбата, на 13.09.2024 година оспорващият попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на С.,етническа принадлежност арабин, по религия мюсюлманин- сунит, образование – начално, неженен и владее арабски език, запознат е с Указанията относно реда за подаване на молби за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, със Списъка на организациите, предоставящи безплатна правна помощ и му снета Евродак дактилоскопна експертиза.

На 04.09.2024 година до оспорващия е изпратена Покана за явяване на интервю на дата 11.09.2024 година от 9 часа и са му указани последиците от неявяването .

На 02.10.2024 година с оспорващия е проведено интервю в присъствието на преводач от арабски език Ю. А., не е присъствал социален работник, но е присъствал определения от САК адвокат С., в което той посочил, че няма пречка явилият се преводач да осъществи превода, няма комуникативни пречки, истинската му рождена дата е 01.01.2008 година, напуснал е С. преди около месец заедно със семейството му- баща му, майка му и четирима братя, като имали намерение да пристигнат в България всички заедно, но не успели, като всички са в Турция- в [населено място], а двама от братята му са в [населено място], а двама от братята му са женени в С. , но живеят в момента в Турция и сестра му е омъжена в С., но също живее в Турция, преминал нелегално границата на РБ, като в Турция близките му и родителите му са получили кимлик , като баща му казал да продължи нататък и да се събере със семейството си след това, родителите му работят в Турция, той няма издаден кимлик, защото не останал там, родителите му знаят къде е и всеки ден разговаря с тях, има братовчед в България , който е отдавна тук и с него се вижда един път седмично, има братовчед в А., в С. не е учил, не ходи на училище и с нищо не се занимава , баща му имал причини да напусне С., но не му е казал, не е имал проблеми заради етническата си принадлежност, бил в недържавно училище „ Н. Х.“, където спял и учил К. , не е работил, против е военните действия, не е участвал в такива, не е съден, арестуван или осъждан в С. и я е напуснал, защото го е страх да не започне отново войната и мисли, че ако се завърне в С. и започне отново войната, може да бъдат убити. Иска да направи събиране на семейството и закрила.

На 07.10.2024 година година Дирекция „ Социално подпомагане“ К. село, Отдел Закрила на детето“ депозирала Социален доклад .

На 21.05.2025 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председател на ДАБ, с което предложил на оспорващия да бъде отказано предоставянето на международна закрила.

На 03.06.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение №3675, с което

отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено на адвокат С.- назначен за процесуален представител, предвид факта, че оспорващият е напуснал самоволно РПЦ- С. и е в неизвестност от 02.02.2025 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №3675/03.06.2025 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48 от ЗУБ е предоставено правото да се произнася по молби за предоставяне на международна закрила.

Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства е видно, че лицето М. Т. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби и материално-правните на ЗУБ.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 04.09.2024, регистрирана на 04.09.2024 година, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут

Според легалното определение на параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ. "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, „чужденец, търсещ закрила“ е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсещ международна закрила молба от 04.09.2024 година/ регистрирана в ДАБ на 04.09.2024 година/ представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 04.09.2024 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива

2013/32/ЕС, осигурен му преводач от арабски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взела окончателно решение; а „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС; и) „международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорвания е открито лично дело - разпоредбата на чл.61, ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. Съгласно чл.15, ал. 6 от Закона за закрила на детето -при всяко дело съдът или административният орган уведомява дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето, като за уведомлението от съда се прилагат разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс, а за уведомлението от административния орган се прилагат разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс. Дирекция "Социално подпомагане" изпраща представител, който изразява становище, а при невъзможност предоставя доклад.

"Най-добрият интерес на детето" е понятие по смисъла на [§ 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Закона за закрила на детето](#), а това е преценка на желанията и чувствата на детето, физическите, психическите и емоционалните потребности на детето, възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето, опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена, способността на родителите да се грижат за детето, последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата, други обстоятелства, имащи отношение към детето/, да изпълнява ролята на процесуален представител във всички производства пред административните органи, да предприема действия за осигуряване на правна помощ/.

Неоснователен е доводът на оспорвания, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила в посока необсъждане на бежанската история на оспорвания, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила, Председател на ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. "Молба за международна закрила" е отправено искане за закрила от чужденец до Република България. От своя страна, в съответствие с Директива 2013/32/ЕС молба за международна закрила“ или

„молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно; „кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подал/о молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение; а „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;

„непълнолетен“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство под осемнадесетгодишна възраст.

След регистриране на молбата за предоставяне на закрила, на оспорващия е открито лично дело в съответствие с разпоредбата на чл.61,ал.2 от ЗУБ и на нормата на чл. 6, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС в срок от 10 дни от подаване на молбата, като едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от арабски език и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаване на решението не е допуснато нарушение на чл.15,ал.8 от Закона за закрила на детето, съгласно който детето има право на правна помощ и жалба във всички производства, засягащи негови права или интереси. От събраните доказателства е установено, че на оспорващия е разяснено правото да поиска предоставянето на правна помощ, като му е назначен адвокат от НБПП- адвокат С., който е взел участие в административното производство. Наред с това самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в Директивата- проведено е лично интервю с кандидата в съответствие с чл.14 от Директивата-преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящият параграф не засяга член 42, параграф 2, буква б), а за датата на личното интервю оспорващият е запознат чрез изпращане на Покана за явяването му на определена дата, разяснени са му последиците от неявяване на интервю, а текстът на поканата отново е преведен на разбираем от него език с помощта на преводач от език пащу с помощта на преводач. Самото интервю е проведено при спазване на разпоредбите на Директивата-чл.15 и следващите, като на интервюто не е присъствал социален работник от Дирекция“ Социално подпомагане „Отдел“ Закрила на детето“ К. село, но е изготвен Социален доклад, както и назначеният адвокат, осигурени са всички условия личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин и най- вече интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчетел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто.

Общуването се осъществява на предпочетения от кандидата език, освен ако няма друг език,

който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна, на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведено интервю и самият оспорващ е подписал същото, като текстът на протокола е преведен на разбираем за него език отново с помощта на преводач от арабски език и от назначения представител от страна на НБПП. **Производството е приключило без забавяне**, като в предвидения по чл.74 от ЗУБ срок до 4 месеца от образуването на производството по общия ред интервюиращ орган изготвил Становище, в което посочил, че молбата за предоставяне на международна закрила следва да бъде отхвърлена и изпратил личното дело на Председател на ДАБ. След получаване на личното дело на търсещия закрила и срока, предвиден в нормата на чл.75 от ЗУБ- в срок до 6 месеца от образуване на производство по общия ред, Председателят на Държавната агенция за бежанците, взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

При издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. От своя страна, в ДИРЕКТИВА 2011/95/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, е посочено, че при разглеждането на молбите за международна закрила, представени от непълнолетни лица, държавите-членки следва да вземат предвид специфичните форми на преследване на децата, а

едно от условията за признаването на статут на бежанец по смисъла на член 1, буква А от Женевската конвенция е наличието на причинно-следствена връзка между причините за преследване, а именно раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и актовете на преследване или липсата на закрила срещу такива актове, като за целите на определянето на дадена социална група следва надлежно да се вземат предвид проблемите, свързани с пола на молителя, включително неговата полова идентичност и сексуална ориентация, които могат да бъдат свързани с определени правни традиции и обичаи, водещи например до генитално осакатяване, насилствена стерилизация или принудителни аборти, доколкото те са свързани с основателни опасения на молителя за преследване.

Деянията, противоречащи на целите и принципите на Организацията на обединените нации, са посочени в Преамбюла и в членове 1 и 2 от Хартата на Организацията на обединените нации и освен това са включени в резолюциите на Организацията на обединените нации относно „мерките за борба с международния тероризъм“, съгласно които „терористичните актове, методи

и практики, както и умишленото финансиране и планиране на актове на тероризъм и подстрекателството към такива актове противоречат на целите и принципите на Организацията на обединените нации“.(38) Когато решават относно правото на предимствата, предвидени в настоящата Директива, държавите-членки следва надлежно да отчитат висшия интерес на детето, както и конкретните обстоятелства на зависимостта от лицето, на което е предоставена международна закрила, на близки роднини, които вече са в държавата-членка и които не са членове на семейството на това лице. При изключителни обстоятелства, когато близкият роднина на лице, на което е предоставена международна закрила, е семейно непълнолетно лице, което обаче не е придружено от своя(та) съпруг(а), може да се счита, че неговият висш интерес е свързан с първоначалното му семейство. „Висшият интерес на детето“ следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на настоящата Директива, в съответствие с Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображения, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост. „непълнолетно лице“ означава гражданин на трета държава или лице без гражданство на възраст под 18 години, а „непридружено непълнолетно лице“ означава непълнолетно лице, което пристига на територията на държавите-членки, без да е придружено от пълнолетно лице, отговорно за него по силата на закон или на практика на съответната държава-членка, докато грижата за него не бъде реално поета от такова лице; включва се също така непълнолетно лице, което е оставено непридружено след влизането му на територията на държавите-членки.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и на- вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият преди да напусне родината си С. е живял в с родителите си и заедно са напуснали С., като се е установил в Турция ,където са получили кимлик/ разрешение за пребиваване/ напуснал е родината си заедно с цялото му семейство.

Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел ,че историята на търсещия закрила не е бежанска и причините за напускането на страната му на произход имат само и единствено битов и личен характер, а дори не се сочи никакъв страх от преследване от който да било и или от каквато и да било организация или групировка.

Вярно е, че търсещият закрила е лице със специални потребности и съгласно параграф 1, т.16 от ДР на ЗУБ. (нова - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г.) "Чужденец, търсещ международна закрила със специални потребности" е лице от уязвима група, което се нуждае от специални гаранции, за да се ползва от правата и да изпълнява задълженията си по този закон,

а по силата на параграф 1, т. 17 от ДР на ЗУБ-"Лица от уязвима група" са малолетните или непълнолетните, непридружените малолетни и непълнолетни, хората с увреждания, възрастните хора, бременните жени, самотните родители с ненавършили пълнолетие деца, жертвите на трафик на хора, лицата с тежки здравословни проблеми, лицата с психични разстройства и лицата, които са понесли изтезание, изнасилване или други тежки форми на психическо, физическо или сексуално насилие, но този факт сам по себе си не може да доведе до извод, че е налице основание за предоставяне статут на бежанец на оспорващия.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха. Нещо повече дори- административният орган е обсъдил мотивите за преследването, взел е предвид особеното положение на лицето като такова от уязвима група- непридружен непълнолетен и е отчел и висшия интерес на детето.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“, съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец „доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Той е напуснал страната си, заминал е за Турция заедно със семейството си, което продължава да е в Турция и е дошъл нелегално в България, като целта му е да получи закрила и да се събере със семейството му на българска територия.

Обосновано административният орган е изследвал ситуацията в Турция и приел, че Турция е трета сигурна страна, в която се намира семейството на детето.

Информацията за държавата по произход на лицето следва да отговаря на определени изисквания - съображения 39 и 40 от преамбюла и чл. 10, ал. 3, б.б) от Процедурната директива. Изисква се да е набавена точна и актуализирана информация от различни източници, изброени неизчерпателно - ЕСПОУ и ВКБООН, както и съответните международни организации за защита на правата на човека, информацията да бъде за общата обстановка в страната на произход на кандидата, и при необходимост — в страните, през които кандидатът преминава транзитно. Прилагането от държавите членки на понятието за сигурни страни за всеки отделен случай или на списъци за такива страни, съгласно съображение 46 от Преамбюла на Процедурната директива, изисква *inter alia*, да бъдат съобразени насоките и оперативните наръчници, информацията относно страната на произход и дейностите, посочени в Регламент (ЕС) №

439/2010, включително методиката на ЕСПОУ във връзка с информацията относно страната на произход, както и съответните насоки на ВКБООН. В чл. 4 от Регламент (ЕС) № 439/2010 са регламентирани правомощията на ЕСПОУ, в това число и да изготвя методиката. Съгласно ал. 2 на последната разпоредба, анализът на информацията за държавите по произход не цели да се дават указания на държавите-членки относно удовлетворяването или отхвърлянето на молби за международна закрила. Общи критерии за определянето на сигурни страни на произход се съдържат в чл. 36 от Процедурната директива, като за прилагането им държавите членки следва да определят условията и реда по националното си право.

Законосъобразно Председател на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорвания не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

Вярно е, че ситуацията в С. след падането на режима на Б. А. е несигурна, но административният орган отчитайки на-висшият интерес на детето и обстоятелството, че семейството му се намира в Турция е изследвал ситуацията в Турция като трета сигурна страна по аргумент от § 1, т. 9 ДР на ЗУБ/ според който "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му, не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец, са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава и е свързан с пристигането на кандидата от трета сигурна страна, в която се е ползвал със закрила и в която може да се завърне, а именно Турция. Посочените норми транспонират член 33, параграф 2 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила. Текстът изброява изчерпателно положенията, при които държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима. Така според член 33, параграф 2, буква "в" държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима ако страна, която не е държава-членка, се счита като сигурна трета страна за кандидата съгласно член 38.

Съдът на ЕС в съдебната си практика - Решение на Съда (първи състав) от 19 март 2020 г., дело С-564/2018 година е посочил-член 38, параграф 1 от Директива 2013/32 изисква компетентните органи на държавите членки да са се убедили, че съответната трета страна спазва изрично посочените в тази разпоредба принципи- кандидатът за международна закрила не е заплашен поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политически убеждения за живота и за свободата си, второ, кандидатът за

международна закрила не е изложен на опасност от тежко посегателство според определението в Директива 2011/95, трето, спазва се принципът на забрана за връщане в съответствие с Женевската конвенция, четвърто, спазва се забрана за приемането на мерки за репатриране в нарушение на правото на защита от мъчения и жестоко, нехуманно или унижително отношение, както е предвидена от международното право, и пето, кандидатът за международна закрила има възможност да поиска признаване на статута на бежанец, както и, когато той бъде признат, да ползва закрила в съответствие с Женевската конвенция. Член 38, параграф 2 от Директива 2013/32 подчинява прилагането на понятието "сигурна трета страна" на нормите на националното право и по-специално на нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата за международна закрила и съответната трета страна в такава степен, че да е разумно връщането на кандидата в посочената страна, на нормите, които предвиждат методите, прилагани от компетентните органи, за да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна или определен кандидат за международна закрила, като освен това тези методи трябва да предвиждат проверка във всеки конкретен случай на сигурността в страната за съответния кандидат и/или определянето от дадена държава членка на страните, считани като сигурни в общ план, и трето, на нормите, които съответстват на международното право, позволявайки индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат за международна закрила и позволяващи, в този контекст, кандидатът да обжалва както прилагането на понятието за сигурна трета страна спрямо неговото конкретно положение, така и наличието на връзка между него и въпросната трета страна. Член 38, параграфи 3 и 4 от Директива 2013/32 задължава държавите членки, когато изпълняват решение, което се основава единствено на понятието "сигурна трета страна" да информират за това кандидата за международна закрила и да му предоставят документ, с който информират властите на третата страна, на езика на тази страна, че молбата не е била разгледана по същество, както и да гарантират, че на този кандидат е предоставен достъп до процедурата в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II от тази Директива, когато третата страна не му разрешава да влезе на територията ѝ. Разгледаните условия за приложение на нормата на чл. 33 вр. чл. 38 от Директива 2013/32, са кумулативни (вж. в този смисъл решение от 25 юли 2018 г., А., С-585/16, ЕУ:С:2018:584, т. 121).

В светлината на събраната информация за Република Турция следва да се възприеме извода, че на територията на тази страна кандидатът за закрила в конкретния случай не би имал основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. В бежанската история не са изложени никакви доводи, които да сочат подобни основания; напротив, става ясно, че семейството му се ползва с международна закрила в Турция, за което са им издадени документи. Аналогични съображения следва да се изложат и по отношение на липсата на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Представената информация за страната на произход сочи, че за бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, която предоставя на ползващите се от него право на законен престой. Кандидатът за закрила в случая изрично сочи, че разполага с такава временна закрила, а информацията за страната на произход, която се предоставя и от Върховния комисариат на бежанците към ООН, е че всички сирийски бежанци в Турция са защитени срещу принудително връщане в С.. Предоставя им се достъп до здравеопазване, социално подпомагане, образование, както и до пазара на труда. Самият кандидат за закрила също сочи, че семейството му е там.

На база на това, както и на безпрепятствения престой на оспорвания и на неговото семейство в Турция основателно може да се очаква то да се завърне и да бъде приет в тази страна. Актуалната информация за Турция, достъпна на интернет страниците на ВКБООН и Европейската агенция за подкрепа в областта на убежището, с която националните съдилища са длъжни да се съобразят, съгласно чл. 10, § 3, б. "б" от Директива 2013/32 също не дава основание за съмнение в по-горе изложените положения по отношение на сирийци, на които

вече е предоставена закрила, какъвто е случаят на настоящия кандидат.

Наред с това, от изготвения Социален доклад от Дирекция „ Социално подпомагане“ К. село“ е видно, че детето следва да расте в сигурна среда, а по- сигурна среда от семейната няма, като на територията на РБ той е сам.

Не е налице и заплаха спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9,ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година,Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15,ал.1,б."в", във връзка с чл.2,б."д от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

С връщането му в трета сигурна страна- Турция, където няма въоръжен конфликт,търсещият закрила няма да бъде изложен на реална опасност от посегателства като изтезание или нечовешко и унизително отнасяне или наказание, както и на тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт,

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини,посочени в разпоредбата на чл.9,ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини да остане в България , за да се събере със семейството му тук ,защото тук му харесва, безспорно имат само и единствено личен характер. В тази насока неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че административният орган не е обсъдил най-добрия интерес на детето, защото ответникът по оспорването изрично е посочил, че в интерес на детето е да завърши своето образование и да бъде подпомаган от родителите си в подходяща семейна среда, като този факт се потвърждава и от Социалния доклад , приложен по делото и изготвен за нуждите на съдебното производство, в който се посочва, че детето следва да се отглежда в сигурна и спокойна среда, без да се притеснява за живота и здравето си.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенция за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Х. Х. Б.- непридружен непълнолетен гражданин на С. срещу Решение №3675/03.06.2025 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.75,ал.1,т.2,във връзка с чл.8 от ЗУБ и чл.75,ал.1,т.4 от ЗУБ отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Х. Б.- непридружен непълнолетен - гражданин на С..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от

получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: